

Έρευνα: Ο τουρκικός εποικισμός και η βίαιη δημογραφική αλλαγή που επέφερε στα κατεχόμενα από το 1974 μέχρι σήμερα

/ [Επικαιρότητα](#)

Με το «πρωτόκολλο αγροτικής εργατικής δύναμης» τον Φεβρουάριο του 1975, οι πρώτοι Τούρκοι έποικοι μεταφέρονται οργανωμένα από την Τουρκία στην Κύπρο και εγκαθίστανται σε συγκεκριμένα χωριά και πόλεις στα κατεχόμενα.

Τα νούμερα δεν είναι ακριβή, ο Μουράτ Κανατλί επικαλούμενος βιβλίο των Χατιτζέ Κουρουλούς και Σεμρά Μπουρκίς κάνει λόγο για 82.500 εποίκους μεταξύ 1975 και 1979, εκ των οποίων το ¼ περίπου επέστρεψε στην Τουρκία τον πρώτο κιόλας χρόνο, ενώ ο Μετέ Χατάϊ λέει ότι μεταφέρθηκαν 35.000 περίπου κι από αυτούς οι μισοί επέστρεψαν πίσω.

Η πολιτική εποικισμού έχει μια συγκεκριμένη χρονική διάρκεια, από τις αρχές του 1975 μέχρι τις αρχές του 1980, στην οποία χτίστηκε το δίκτυο που μετέπειτα φιλοξένησε τους επομένους που δεν ήρθαν με κρατική πολιτική (της Τουρκίας),

αλλά από μόνοι τους εξαναγκασμένοι από άλλες κοινωνικό-οικονομικές συνθήκες στην ίδια την Τουρκία, εξήγησε ο Επίκουρος Καθηγητής στο Τμήμα Τουρκικών και Μεσανατολικών Σπουδών, Νίκος Μούδουρος. «Μπορεί να ήταν μοιρασμένες οικογένειες, συγχωριανοί ή άτομα που άκουσαν ότι στην Κύπρο είναι καλύτερα τα πράγματα».

Σύμφωνα με τον κ. Μούδουρο υπήρχαν τρεις ομάδες ατόμων κατά την πρώτη φάση μεταφοράς πληθυσμού από την Τουρκία: το αγροτικό δυναμικό που άρχισε να έρχεται στην Κύπρο από τον Μάιο του 1975, στρατιωτικοί και στρατιώτες στους οποίους δόθηκαν κίνητρα ήδη από τον Αύγουστο του 1974 για να παραμείνουν στην Κύπρο μετά την εισβολή και η τρίτη ομάδα ήρθε επίσης πριν από το «πρωτόκολλο» και ήταν το ειδικευμένο προσωπικό από τεχνικές δομές της Τουρκίας για να στήσουν τις δομές εξουσίας και να εκπαιδεύσουν τους Τ/κ. Σε όλους δόθηκαν «υπηκοότητες» του “τ/κ ομόσπονδου κράτους” – τότε – άρα και πολιτικά δικαιώματα. Ο Νίκος Μούδουρος σημείωσε ότι η μεγαλύτερη ομάδα μετακίνησης πληθυσμού ήταν αυτή με βάση το «πρωτόκολλο αγροτικής εργατικής δύναμης».

Την δεκαετία του '90, ανέφερε, λόγω του πολέμου στο Ιράκ, μετακινήθηκε κουρδικός πληθυσμός εντός της Τουρκίας, αλλά και από την Τουρκία προς τα κατεχόμενα, ενώ εκείνη την δεκαετία υπήρξε μετακίνηση και πληθυσμού τουρκικής καταγωγής από την Βουλγαρία στα κατεχόμενα.

Την περίοδο πριν και κυρίως μετά τα δημοψηφίσματα για το σχέδιο Ανάν, πρόσθεσε, υπήρξε επίσης μετακίνηση πληθυσμού από την Τουρκία λόγω της ανόδου στον κατασκευαστικό τομέα και της ανάγκης για ανειδίκευτο προσωπικό.

Ο Μουράτ Κανατλί, γγ του ΚΕΚ και ακτιβιστής, πιστεύει ότι η «αποικιοκρατία εποίκων» είναι η πιο σωστή ορολογία για την πολιτική της Τουρκίας στην Κύπρο, αλλά δεν επαρκεί για να την κατανοήσει κάποιος πρακτικά, ούτε και όλοι όσοι ήρθαν από την Τουρκία στα κατεχόμενα ήταν έποικοι. Κάποιοι, είπε, όπως πχ Κούρδοι ή Αλεβίτες, ήταν και πολιτικοί πρόσφυγες.

Ο κ. Κανατλί εξήγησε, με βάση στοιχεία έρευνας των Σεμπρά Πουρκίς και Χατιτζέ Κουρτουλούς, ότι μετά την υπογραφή του «πρωτοκόλλου αγροτικής εργατικής δύναμης», έγιναν ανακοινώσεις σε 14 νομούς της Τουρκίας, όπου χωριά των οποίων τα εδάφη ήταν ή θα βρίσκονταν κάτω από λίμνη φράγματος, ή ήταν σε ζώνες κατολίσθησης ή δασικές περιοχές, οι κάτοικοι θα “μετανάστευαν” στην Κύπρο. Αξιωματούχοι μετακίνησης πληθυσμού σε αυτούς τους νομούς έδιναν πληροφορίες στους χωρικούς για τις συνθήκες “μετανάστευσης”, πού θα εγκαθίσταντο, τα κοινωνικά δικαιώματα που θα είχαν, τη γεωργική γη και τα

σπίτια που θα τους παραχωρούσαν και έγιναν ομιλίες για να ενθαρρύνουν τη “μετανάστευση”.

Συντηρούνταν προφορικά, συνέχισε, η φήμη ότι «στην Κύπρο υπάρχουν λεφτά», «η κυβέρνηση θα σας δώσει χρήματα να ξεκινήσετε δική σας δουλειά». Σε κάποιες περιπτώσεις, είπε, ολόκληρες γειτονιές χωριών μετακινήθηκαν με λεωφορεία σε συγκεκριμένα χωριά στα κατεχόμενα, μέσω του λιμανιού της Μερσίνης.

Κατά τον Μουράτ Κανατλί το δεύτερο κύμα “μετανάστευσης” από την Τουρκία στα κατεχόμενα διήρκησε από τις αρχές της δεκαετίας του ’80 μέχρι το 1999 και καθοδηγείται από συγκεκριμένες οικονομικές ευκαιρίες, ήταν κυρίως εξειδικευμένο και ημι-εξειδικευμένο εργατικό δυναμικό, άτομα που μπορούσαν να απασχοληθούν στην εκπαίδευση, τον τουρισμό, τις επισκευές, την ένδυση, ηλεκτρολόγους, υδραυλικούς, κατασκευές και διάφορες τεχνικές εργασίες. Επίσης ήταν έμποροι με μικρομεσαία κεφάλαια.

Το τρίτο κύμα, συνέχισε, ήταν αρκετά διαφορετικό από τα δύο πρώτα ως προς το μέγεθος και την ποιότητα, το οποίο εμφανίστηκε στις αρχές της δεκαετίας του 2000. Η πιο σημαντική διαφορά αυτού του κύματος ήταν ότι επρόκειτο για ένα εργατικό κύμα «που έφερε όλα τα χαρακτηριστικά της παγκόσμιας κινητικότητας της άτυπης εργασίας». Ακόμα και στο εσωτερικό της Τουρκίας, σημείωσε, την δεκαετία του ’90 υπήρξαν μαζικές μετακινήσεις από τις νότιες και νοτιοανατολικές περιοχές προς τα μητροπολιτικά κέντρα.

Μέσω των δικτύων “μετανάστευσης” που ήδη υπήρχαν στα κατεχόμενα, άτομα που είχαν μετακινηθεί σε πόλεις όπως τα Άδανα, την Μερσίνη και την Αττάλεια, έρχονται τώρα στα κατεχόμενα για να βρουν δουλειά.

Η πολιτική ταυτότητα των εποίκων

Οι πρώτοι έποικοι (μέχρι το 1980) πρόσκεινται πολιτικά κυρίως στο χώρο της δεξιάς και του κόμματος του Ραούφ Ντενκτάς επειδή προέρχονται από συντηρητικές περιοχές της Τουρκίας, ενώ το πρώτο διάστημα στα κατεχόμενα είναι εξαρτημένοι από το σύστημα εξουσίας του Ντενκτάς. Το πρώτο κόμμα των εποίκων, το κόμμα Τουρκικής Ενότητας, που ιδρύθηκε από Τούρκους στρατιωτικούς το 1979, έλαβε μέρος πρώτη φορά σε «βουλευτικές εκλογές» το 1981 κι έβγαλε 2 «βουλευτές». Υπήρξε και δεύτερο πολιτικό κόμμα που ίδρυσαν Τούρκοι στρατιωτικοί, ανέφερε ο κ. Μούδουρος, το κόμμα Αναγέννησης την δεκαετία του ’80, μετά την διάλυση του πρώτου κόμματος Τουρκικής Ενότητας. Αυτό το δεύτερο πολιτικό κόμμα, είπε, άντεξε περισσότερο και έφτασε την

δεκαετία του '90 να συνεργαστεί με το ΡΤΚ και το κόμμα Κοινοτικής Απελευθέρωσης, δημιουργώντας μια συμμαχία απέναντι στο ΚΕΕ στις «βουλευτικές εκλογές» του 1990 και μποϊκόταραν τις εργασίες της «βουλής» για 3 χρόνια περίπου. Αυτό, εξήγησε, ήταν και μια ένδειξη των διαφοροποιήσεων των τάσεων μέσα στις πρώτες ομάδες του μεταφερόμενου από την Τουρκία πληθυσμού.

Με βάση τα στοιχεία που υπάρχουν όμως, παρατήρησε ο κ. Μούδουρος, οι έποικοι μέχρι και το 2000 δεν μπορούν να επιβληθούν πολιτικά, ψηφίζουν κυρίως τ/κ κόμματα της δεξιάς και ειδικά το ΚΕΕ. Στις πρώτες «βουλευτικές εκλογές» εκείνης της δεκαετίας, το 2003, ανέφερε, εκλέγηκε ο μοναδικός έποικος «βουλευτής» με το ΡΤΚ, ο Νουρί Τσεβικέλ, ο οποίος μάλιστα υποστήριξε το σχέδιο Ανάν. Στη συνέχεια υπήρξε διαφωνία κι αποχώρησε από το ΡΤΚ.

Το 2015, συνέχισε, ο Ερχάν Αρικλί ιδρύει το κίνημα Αναγέννησης, παρουσιάζοντάς το ως συνέχεια του αρχικού κόμματος των εποίκων της δεκαετίας του '80, ενώ το 2017 το μετονόμασε σε κόμμα Αναγέννησης, μπήκε πρώτα στη «βουλή» το 2018 κι έκτοτε εκλέγει «βουλευτές».

Συνολικά, από το 1976 μέχρι το 2018, σε 42 χρόνια, 23 έποικοι εκλέγηκαν «βουλευτές» σε σύνολο 243 εκλεγμένων «βουλευτών» κατά την διάρκεια των αντίστοιχων “εκλογικών” διαδικασιών στα κατεχόμενα, δήλωσε ο Επίκουρος Καθηγητής.

Οι αντιδράσεις στην τ/κ κοινότητα

Ο ακαδημαϊκός κι ερευνητής, Μετέ Χατάϊ ανέφερε ότι στους πρώτους Τούρκους έποικους που ήρθαν με βάση το προαναφερθέν «πρωτόκολλο» τους δίνονταν ένα σπίτι και 100 εκτάρια γης άνυδρα ή 7 εκτάρια ένυδρα.

Χατάϊ και Κανατλί ανέφεραν και οι δύο, πως μια μερίδα των Τ/κ υποδέχθηκαν ενθέρμως, κυρίως τους στρατιωτικούς, από την Τουρκία, ωστόσο πολύ γρήγορα άρχισαν τα «μουρμουρητά» για το επίπεδο μόρφωσης, την διαφορετική κουλτούρα, τον τρόπο ζωής των πρώτων εποίκων. Ραούφ Ντενκτάς και Φαζίλ Κουτσιούκ αρθρογράφησαν μάλιστα ανοικτά ήδη από το 1977 για τα κοινωνικο-οικονομικά προβλήματα που δημιουργούνταν με τη σύνθεση του πληθυσμού τότε.

Και οι δύο σημείωσαν ότι πολλοί από τα πρώτα κύματα των εποίκων από την Τουρκία «κυπροποιήθηκαν», αφομοιώθηκαν και σήμερα μπορεί να μιλούν κυπριακά παρά καθαρά τουρκικά, ακόμα και να καβγαδίζουν με εκ Τουρκίας ερχόμενους αργότερα ή άτομα από την Τουρκία που επέλεξαν να τονίζουν περισσότερο την «τουρκικότητά» τους.

Ο δε Νίκος Μούδουρος σημείωσε πως οι Τ/κ έβλεπαν τις πολιτισμικές διαφορές και τον μεγάλο αριθμό σε σχέση με τον τοπικό πληθυσμό, όπως και τις ανταγωνιστικές μορφές που έφερνε αυτό που λέμε «μητέρα πατρίδα». Στα επικριτικά στοιχεία εντός της τ/κ κοινότητας εντόπισε τις δεκαετίες 1990-2000 την πίεση στους μισθούς λόγω του φθηνού εργατικού δυναμικού από την Τουρκία, η πολιτισμική κριτική γιατί τους θεωρούσαν «ανατολίτες», ενώ οι Τ/κ αυτοπροσδιορίζονταν ως Ευρωπαίοι, ως επίσης και πολιτικοποιήθηκε η χρήση της κυπριακής διαλέκτου στον πολιτικό λόγο και την δημόσια σφαίρα

Περιοχές εγκατάστασης εποίκων

Οι πρώτοι έποικοι από την Τουρκία στα κατεχόμενα εγκαθίστανται σε συγκεκριμένα χωριά. Χατάι και Μούδουρος ανέφεραν ότι υπήρχαν χωριά όπου εγκαταστάθηκαν μόνο εκ Τουρκίας άτομα κι άλλα με μεικτό πληθυσμό, ενώ ο Κανατλί υποστήριξε ότι σε όλα τα χωριά υπήρχαν «σμίξεις» εκ Τουρκίας πληθυσμού με Τ/κ και μάλιστα οι έποικοι δεν ήταν όλοι από την ίδια περιοχή σκόπιμα, επειδή έτσι θεωρούσε η Τουρκία πως μπορεί να ελέγχει καλύτερα τους υπηκόους της στο ψευδοκράτος.

Σύμφωνα με στοιχεία του Νίκου Μούδουρου, στην περιοχή της επαρχίας Μόρφου, εξ ολοκλήρου αποτελούμενα από εποίκους και άτομα εκ Τουρκίας ήταν τα χωριά Αυλώνα (Gayretköy) και Κυρά (Mevlevi), στην επαρχία Κερύνειας εξ' ολοκλήρου από Τούρκους τα Λιβερά (Sadrazamköy), η Όρκα (Kayalar), η Κλεπίνη (Arapköy), η Καλογραία (Bahçeli), ενώ μεικτά ήταν τα χωριά Άγιος Αμβρόσιος (Esentepe), Καραβάς (Alsancak), και Βουνό (Taşkent).

Στην επαρχία Αμμοχώστου από Τούρκους εποίκιστηκαν τα ακόλουθα χωριά: Δαυλός (Karlıca), Μάνδρες (Ağıllar), Φλαμούδι (Mersinlik), Πατρίκι (Tuzluca), Βαθύλακας (Derince), Πραστειό (Dörtöy), Αχερίτου (Güvercinlik), Ριζοκάρπασο, Άγιος Γεώργιος Τρικώμου (Aygun), Βοκολίδα (Bafra), Βασίλι (Gelincik), Ακανθού (Tatlısu), Μουσουλίτα (Kurudere), Λεονάρισσο (Ziyamet) ενώ μεκτά ήταν τα χωριά: Κώμη Κεπήρ (Büyükkonuk) και Επτακώμη (Yedikonuk).

Στην επαρχία Λευκωσίας μεικτός ήταν ο πληθυσμός στα χωριά Μια Μηλιά (Haspolat), Γερόλακκος (Alayköy) και Κυθραία (Değirmenlik).

Σε κάποια χωριά ανέφεραν και οι τρεις, ε/κ κτίρια οργανώσεων ή χώροι θρησκευτικοί λατρείας μετατράπηκαν από Τ/κ σε χώροι δημόσιας χρήσης διασώζοντάς τα, ενώ σε αρκετές περιπτώσεις αυτό δεν συνέβη και βεβηλώθηκαν.

Ο κ. Μούδουρος σημείωσε ότι με αυτή την εγκατάσταση εποίκων και πληθυσμού από την Τουρκία, δημιουργήθηκε μια παράλληλη κοινωνία, σχεδόν αποκομμένη από το σύνολο και διατηρήθηκαν ισχυροί κοινωνικοί δεσμοί με την Τουρκία που αποτέλεσαν τα πρώτα χρόνια, διαύλους για νέες μετακινήσεις πληθυσμού τα επόμενα χρόνια.

Ο Μουράτ Κανατλί ανέφερε ότι εσκεμμένα τα πρώτα κύματα εποίκισμού διαχωρίστηκαν σε διάφορα χωριά αναμειγνύοντας Μαυροθαλασσίτες, Κούρδους και Τ/κ, ώστε «όταν σύμφερε στην Τουρκία τους ένωνε κάτω από την ταυτότητα του τουρκικού έθνους και όταν της σύμφερε τους διαχώριζε με βάση την γεωγραφική τους καταγωγή».

Ο Τ/κ ερευνητής Μετέ Χατάι ανέφερε ότι σε περίπου 28 χωριά όπου έμεναν Ε/κ πριν το 1974 τοποθετήθηκαν μόνοι έποικοι ενώ σε 20 ο πληθυσμός ο πληθυσμός ήταν μεικτός.

Πληθυσμός και ψηφοφόροι

Ο Νίκος Μούδουρος χαρακτηρίζει ως κρίσιμο σημείο στο θέμα του εποίκισμού τον αριθμό και την ομάδα των ατόμων που έχουν αποκτήσει «υπηκοότητα», άρα και πολιτικά δικαιώματα, είτε από την πρώτη φάση του εποίκισμού, είτε μετέπειτα. Υπάρχει, πρόσθεσε, αριθμός ατόμων που δεν είναι Τ/κ αλλά έχουν πολιτικά δικαιώματα και τα ασκούν.

Σημείωσε επίσης ότι η τελευταία απογραφή πληθυσμού στα κατεχόμενα έγινε το 2011 και τότε είχαν καταγραφεί 286.257 άτομα, όταν στην ΚΔ ο πληθυσμός ήταν 840.400. Ενώ στην ΚΔ ξανάγινε απογραφή πληθυσμού το 2021 με τον πληθυσμό να είναι 918.100 (αύξηση 9.2%) στο ψευδοκράτος δεν ξανάγινε επίσημη απογραφή, παρά μόνο «προβολή πληθυσμού» που βασίζεται σε κάποια στοιχεία.

Η «στατιστική υπηρεσία» του ψευδοκράτους, ανέφερε ο κ. Μούδουρος, ανακοίνωσε «πρόβλεψη πληθυσμού» για το 2021 390.745 και για το 2022 399.727, όμως η ίδια η «υπηρεσία» ανέφερε ότι χωρίς επίσημη απογραφή πληθυσμού, οποιαδήποτε πρόβλεψη για τόσο μεγάλο χρονικό διάστημα αυξάνει το ποσοστό λάθους.

Σύμφωνα με τον ίδιο, οι Τούρκοι υπήκοοι – ψηφοφόροι που διαμένουν στα κατεχόμενα και ψηφίζουν στις εκλογές στην Τουρκία είναι: στις «προεδρικές εκλογές» 2014, 92.171, στις «βουλευτικές εκλογές» του Νοεμβρίου 2015, 95.366, στις «προεδρικές» και «βουλευτικές εκλογές» εντός του 2018, 106.446 και στις «προεδρικές» και «βουλευτικές» εντός του 2023 140.680.

Ο επίκουρος καθηγητής στο ΠΚ παραθέτει κι άλλα στοιχεία για τον πληθυσμό με πολιτικά δικαιώματα. Όπως είπε, στις πρόωρες «βουλευτικές εκλογές» στις 7 Ιανουαρίου 2018 οι ψηφοφόροι ήταν 190.551, στις «προεδρικές εκλογές» 1η Οκτωβρίου 2020, 198.867, στις πρόωρες «βουλευτικές εκλογές» στις 23 Ιανουαρίου 2022, 203.792, στις «δημοτικές εκλογές» στα 25 Δεκεμβρίου 2022, 208.236 και στις αναπληρωματικές «βουλευτικές εκλογές» στις 23 Ιουνίου 2023 (για την κενωθείσα «έδρα» του Κουντρέτ Οζερσάι στην Λευκωσία), 210.121.

Οργανώσεις εποίκων στα κατεχόμενα

Ο επίκουρος καθηγητής στο ΠΚ συγκέντρωσε στοιχεία και για τις οργανώσεις και κόμματα εποίκων και πληθυσμού εκ Τουρκίας στο ψευδοκράτος, σημειώνοντας ότι πολλές από αυτές εμφανίστηκαν τα τελευταία χρόνια, μετά την εκλογή Ερσίν Τατάρ στην ηγεσία της τ/κ κοινότητας. Κι αυτό, επεσήμανε, στα πρότυπα των πολλών ΜΚΟ που έχουν δημιουργηθεί στην Τουρκία επί διακυβέρνησης ΑΚΡ. Ενδεικτικά στα κατεχόμενα, λειτουργούν σήμερα:

Milliyetçi Adalet Partisi – MAP (Κόμμα Εθνικιστικής Δικαιοσύνης)

KKTC Ülkü Ocakları (Εστίες ιδεών)

Milli ve Manevi Dayanışma Platformu (Πλατφόρμα εθνικής και πνευματικής αλληλεγγύης)

Milli Mücadele Vakfı (Σύνδεσμος εθνικού αγώνα)

Yeniden Doğuş Partisi – YDP (Κόμμα Αναγέννησης)

Kıbrıs Türk Eğitimciler Sendikası – KIBTES (Συντεχνία τ/κ εκπαιδευτικών)

Türk Göçmenler Yardımlaşma Ve Dayanışma Derneği (Σύνδεσμος βοήθειας και αλληλεγγύης Τούρκων μεταναστών)

KKTC Karadeniz Kültür Derneği (Πολιτιστικός σύλλογος μαυροθαλασσιτών ΤΔΒ)

KKTC Umut Derneği (Σύνδεσμος ελπίδας ΤΔΒΚ)

Hataylılar Bütünleşme ve Yardımlaşma Derneği (Σύνδεσμος ενσωμάτωσης και αλληλεγγύης ατόμων από το Χατάι)

Παραβίαση Σύμβασης της Γενεύης

Ο γγ του Κόμματος Νέα Κύπρος, Μουράτ Κανατλί δήλωσε στο ΚΥΠΕ ότι το άρθρο 49 της Τέταρτης Σύμβασης της Γενεύης, που απαγορεύει τη μαζική μετακίνηση ανθρώπων σε εδάφη που καταλαμβάνονται με πόλεμο, παραβιάστηκε στην Κύπρο το 1974, ενώ σημείωσε ότι η «απέλαση ή η βίαιη μεταφορά πληθυσμού» ορίζεται ως έγκλημα κατά της ανθρωπότητας σύμφωνα με το Άρθρο 7 του Καταστατικού της Ρώμης του Διεθνούς Ποινικού Δικαστηρίου.

Ο κ. Κανατλί είπε ότι έγινε βίαιη μετακίνηση πληθυσμού Ε/κ προς τις νότιες περιοχές του νησιού το 1974, ενώ η κατοχική χώρα έφερε πληθυσμό από την ενδοχώρα στην περιοχή που κατέκτησε με πόλεμο. Παρέπεμψε δε σε άρθρο του καθηγητή Stefan Wolff του Πανεπιστημίου του Μπέρμιγχαμ, με τίτλο «Μπορούν οι αναγκαστικές μεταφορές πληθυσμών να επιλύσουν τις συγκρούσεις αυτοδιάθεσης; Μια ευρωπαϊκή προοπτική», για την κατάσταση στην Κύπρο αμέσως μετά τον Αύγουστο του 1974.

Ο εν λόγω καθηγητής, είπε ο Μουράτ Κανατλί, έγραψε πως η εισβολή της Τουρκίας το 1974 έδωσε το πρόσχημα για τη δημιουργία δύο εθνικά ομοιογενών τμημάτων του νησιού, κατά τη διάρκεια των οποίων περίπου 200.000 άνθρωποι, το ένα τρίτο του πληθυσμού της Κύπρου υπολογίζεται ότι εκτοπίσθηκαν εσωτερικά.

Ο κ. Κανατλί είπε ότι στην 50ή επέτειο της εισβολής της Τουρκίας στην Κύπρο, 49 χρόνια μετά το πρώτο “κύμα μετανάστευσης” από την Τουρκία, δυστυχώς, ακόμα δεν μπορούμε να συζητήσουμε το θέμα σε όλες τις πτυχές του. «Όλοι προσπαθούν να ορίσουν τον ελέφαντα στο δωμάτιο ανάλογα με τη δική τους ιδεολογική προσέγγιση. Σε αυτά τα 50 χρόνια, όχι μόνο η δημογραφική δομή, αλλά όλα τα τμήματα, συμπεριλαμβανομένου του υφιστάμενου πληθυσμού, έχουν επίσης υποστεί πολιτισμικές αλλαγές λόγω πολιτικών αφομοίωσης (της Τουρκίας)».

Για όλους αυτούς τους λόγους, ο χρόνος δεν κινείται υπέρ των Κυπρίων, πρέπει να λύσουμε το Κυπριακό για πολλούς και διαφορετικούς λόγους, είπε ο Μουράτ Κανατλί, αλλά κυρίως επειδή η δημογραφική δομή συνεχίζει να αλλάζει σήμερα.

Πηγή: ΚΥΠΕ